

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118126160/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

og snusket Lugt imprægneret Taagen paa et bestemt Strøg: man traadte pludselig ind i den og ligesaa pludselig ud igen.

Vi kom i passende Tid til Damperen. Næppe havde den lagt ud, saa var ogsaa Bredden forsvunden, og man kunde gærne tro, at man var midt ude paa Verdens-Havet. Kun lige i Nærheden saa man de smaa Bølger blinke skælagtig; Taagen drev henover dem som Røg. Fra Skorstenen slog den sodede Kulrøg ned over Dækket. Piben lød uafbrudt, snart med lang Hvæsen, snart i korte, stakate Hvin og Suk. Undertiden svarede en anden Pibe eller et langt Raab, og et stort mørkt Legeme gled os forbi, som et Spøgelse-Skib. Minna klyngede sig fast til mig og knugede min Arm: „Der kan da ikke ske Sammenstød?“ „Vist ikke!“ Og forresten, hvorfor skulde ikke den lille Dampbaad kunne blive sejlet i Sænk? og man drukner lige saa let midt paa Elben som midt paa Atlanterhavet. Denne lille Fare forenede os inderligere end alle Frenetidsdrømme. Men den samme Taage, der havde fremkaldt den, forjog den snart ved at gennemisne os. I Angsten for Snue og Hoste druknede den romantiske Frygt og Haabet om at forenes i en pludselig Død.

Saa forvirrende var denne Fart med ligesom

et Bind af Lys om Øjuene, at da et Stød forkyndte, at vi vare lagt til, ventede vi Bredden paa den anden Haand og troede, at vi vare vendte tilbage til Schandau-Siden. Og da vi stod paa Perronen, og Dresdener-Toget bruste frem, mente vi, at det maatte være et, der gik ad Bodenbach til. Alt befandtes imidlertid at være i bedste Orden.

Takket være en velanvendt Drikkeskillung, befandt vi os snart ene i en anden Classes Coupè. Over Vinduets hvide Tavle for skyggegraa Billeder af Blade, Grene og Buske, og den ene Draabe efter den anden søgte Vej ned over den. Under den rystende Bevægelse stødte vore Skuldre bestandig sammen. Men mit Haandtryk besvarede Minna næppe, og hun var meget ordknap.

Jeg vilde drage hende til mig, men hun flyttede sig til Siden og pegede med et sky Blik paa Vinduet, der formørkedes af Conducteuren. Da han havde taget Billetterne, og jeg efter at have lukket Vinduet vendte mig om, glad ved, at vi nu skulde være uforstyrrede, rejste Minna sig. En Drejning af Wagonen kastede mig ned paa det bløde Hynde, og i det samme laa hun paa Knæ for mine Fødder. Leende vilde jeg hæve hende op, men standsedes af et ængsteligt og bønligt Udtryk i hendes Ansigt.